

KAMP MOT EEC OG DYRTID

UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID. Nr. 2 - 1972 KR. 0,50

EEC=hæren kommer!

Vesttyske tanks på parade

Foran våre øyne skifter EEC ham. Fra å være en «markeds-sak», trer nå EEC's sanne natur stadig klarere fram. Den 6. mars vedtok ministrene i Bryssel å gjennomføre den økonomiske union. I EEC vil norsk selvstendighet være en saga blott i 1980. Men mere alarmerende planer skulle kastes fram. Tidlig dette år slapp Willy Brandt katta ut av sekken: EEC-hæren er i anmarsj! Mens Europas våpensmier nå gjøres klar til opprustning, bedyrer regjeringen Bratteli's menn at «de ikke har fantasi til å forstå hva Brandt kunne ha ment».

I tre artikler dokumenterer Kamp Mot EEC og Dyrtid den bistre sannhet om våpenes EEC. Mange har hittil stolt på

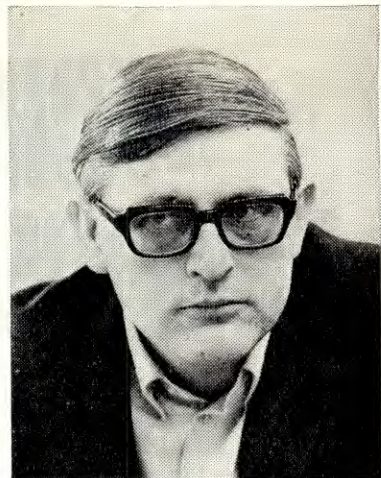
regjeringas ord om «trygghets og fredens EEC». Det er sannelig grunn til å tenke seg om en gang til før man går til folkeavstemninga.

1. MAI
Forsvar
arbeids-
plassene
•
Støtt rød
arbeider-
front

17. MAI
Nei til
salg av
Norge
•
Forsvar
norsk sjøl-
råderett

TILLITSMANN HANS SEKSE, ODDA:

STREIK MOT EEC

I Odda og Sanda fant de første politiske streiker mot EEC i industrien sted. Vi har intervjuet tillitsmannen Hans Sekse i Odda om den politiske streikebevegelsen mot EEC. Han mener streikene bør samle seg om 7. juni, selvstendighetsdagen.

Hvorfor streiker?

— Hvorfor streiker dere i Odda nå, Sekse?

— Hos oss tok de utenlandske eierne i bruk trusler om å legge ned bedriften hvis vi ikke kommer inn i EEC. Vi må si klart ifra mot slik udemokratisk maktbruk.

— Bratteli hevder at streiken var rettet mot Arbeiderpartiet?

— Den er ikke rettet mot partiet. Den er bl.a. rettet mot AP og LO-ledelsen p. g. a. dens politikk i EEC-saken. Det er klart at regjeringa nå trener EEC-saken for å vinne tid. Vi streiket for en demokratisk behandling av EEC-saken.

— Bare derfor?

— Nei. Det er klart at streiken også er et nei til EEC-medlemskap fordi det truer arbeidernes interesser.

Arbeidernes uttryksmiddel

— Mange mener at politisk streik er ulovlig?

— Det er ikke riktig. Politiske streiker er tillatt i følge Hovedavtalen, LO-kongressen i 1969 slo fast at politiske streiker høre til arbeidernes demokratiske rettigheter.

— Hva er egentlig en politisk streik, Sekse?

— Vanskelig spørsmål det. Men jeg tror vi kan si det slik. Tilhengerne gir uttrykk for sitt syn bl. a. ved å gi ut Aftenposten. Arbeiderne på fabrikkgolvet har ikke slike uttryksmidler. Politisk streik er den måten vi kan si vår mening om EEC.

— Er streik bare en meningsytring, da?

— Nei. Streik er samtidig et maktmiddel. Vi må bruke streik

Forts. side 2

•
Unionen
kommer

side 3

•
Pendler-
hustruer

side 4

•
Den
nasjonale
kulturen

side 5

•
Fascisme
i Vest-
Tyskland

side 4

Kan Bratteli temme kapitalen?

AP-ledelsen taler ofte om å gå inn i EEC «for å bygge et sosialistisk Europa». Kan Bratteli overbevise Heath og Pompidou, som selvfølgelig er folk med «et godt sosialdemokratisk sinnelag»? Kan Bratteli & Co. virkelig ta knekken på storkapitalen? Det er mye som tyder på at de ikke kan. Og det som verre er: at de ikke vil!

Hvor stor er oppgaven?

«Å bekjempe multinasjonale konserner» framholdes ofte som et av målene med EEC-medlemskap. Først må vi nevne en uhyre viktig begrensning for dette:

Bare 100 av de 300 største europeiske. Resten japanske og amerikanske. EEC-medlemskap biter lite på dem. Men Bratteli mener vel det er en god begynnelse med EEC's egne monopoler. La oss se hva han må gi seg i kast med: Vest-Tysklands største konsern Volkswagen hadde i 1970 en omsetning på 31,4 milliarder kroner. Borregaard, Norges største bedrift, med 1,2 milliarder utgjorde ikke mer enn halvparten av EEC-konsern nr. 100! (Capital 9/71). Bak disse storkonsernene trekker bankene i trådene. De tre største tyske, Deutsche Bank, Dresdner Bank og Commerzbank, kontrollerer ca. 45 % av all industrikapital i Vest-Tyskland (Fortune, august 1970).

I tråd med EEC's mål begynner kapitalen så smått å vokse sammen på tvers av grensene! 215 fusjoner fra 1961—69 (Internasjonal Politikk 1/71, s. 52). Også finanskapitalen følger tendensen. Fusjonen mellom Commerzbank, Credit Lyonnaise og Banco di Roma, som alle tilhører sitt lands 3 største forretningsbanker, er det fremste eksemplet. Denne treenighet har en forvaltningskapital på 161 milliarder kroner — noe nær det dobbelte av Norges totale årlige produksjon! (Vision 2/72). Mildest talt er det sterke krefter å ta opp kampen med.

Får Bratteli noen hjelp?

Det framstilles ofte som om EEC-kommisjonen har som oppgave å bekjempe multinasjonale fortetak. Men hva sier den selv? «Kommisjonen har de siste årene gjentatte ganger gjort det klart at den slett ikke har til hensikt å hindre samarbeidsbestrebelsene mellom foretakene. Her er det av stor betydning at man fjerner alle slags hindringer som bremser den mellomnasjonale sammenmelting av foretakene i Fellesskapet.» (EEC-kommisjonens memorandum av 1970: Die Industriepolitik der Gemeinschaft, s. 143 og 237). Det er tydelig at Bratteli ikke har mye hjelp å håpe på fra Kommisjonen. Dette er kanskje ikke så underlig: s. 25).

■ For det første er det oppdaget at monopolene har sine egne folk innen Kommisjonen. Videre skal vi huske at industrien i EEC har samlet seg i den mektige organisasjonen UNICE, som har som mål å påvirke EEC-organene til å føre en politikk som tjener dem (Vision 3/72).

■ For det andre kommer ledende EEC-politikere ofte selv fra næringslivet. Pompidou var direktør for det største franske bankhuset Rotschild før han ble president (Dagbladet 1.4.72). Gjennom sine politikere har slike nasjonale storkonserner vist at de har stor innflytelse. Den hollandske gigant Unilever betegnes i Brussel som «den grå eminens bak regjeringa i Haag» og derfor som «EEC's sjuende medlem» (Vision 3/72).

Hva er så årsaken til at kapital og politikere går hand i hand i oppbygging av stadig større konserner? I sin begrunnelse snakker Kommisjonen om «hva dagens konkurranse krever». Det er selvsagt presset fra industrigigantene i USA (og Japan) Kommisjonen tenker på. Omsetningen til de 20 største amerikanske konsernene er like stor som Vest-Tysklands brutto nasjonalprodukt! (Mandel, EEC og konkurransen Europa/USA,

Hva vil egentlig Bratteli?

Vi har slått fast at både oppgaven og motbøren er overveldende for Bratteli. Han får ikke engang støtte fra partifellen Willy Brandt: «Det må bli slutt på skrekkeparolen om et sosialistisk Europa. Det er Europas samling som er det viktigste.» Men er det nå egentlig slik at Bratteli vil knekke kapitalen? Det er vektige grunner til å tro det motsatte:

■ For det første: Regjeringa har latt utarbeide et utkast til konsesjonslover, slik de vil bli om vi kommer med i EEC. Her heter det bl. a. at «departementet forutsetter at norsk næringsliv utnytter mulighetene for nærmere in-

tegrasjon med næringslivet i Fellesskapslandene». Dette er en direkte oppfordring til dannelse av større konserner.

■ For det andre: Da Elkem og Spigerverket slo seg sammen, sa industriministeren at det var «bra for den internasjonale konkurransevnen». Bratteli-regjering viser med sin egen praksis at «kontroll av kapitalen» bare er talemåter.

STREIK...

Forts. fra side 1

nå for å advare mot fusk og trenering i EEC-saka. Etter streiken i mars var det mange som forsto at det i virkeligheten er arbeiderne som har makten. Streiken i Odda og Sauda viste at vi kan slå tilbake EEC om vi blir flere som virkelig vil det.

Vedtatt om streiker 7. juni fattes nå

— Hvordan få med flere?
— Politiske streiker kommer ikke rekende på ei fjøl. Det må velges EEC-utvalg på tvers av partier og organisasjoner og utenom det faste tillitsmannsapparatet. Det må skapes grundige diskusjoner om alvoret i situasjonen nå.

— Mange synes vel det er vanskelig å reise streikekamp på akkurat deres arbeidsplass?

— Ja, derfor er det viktig at det fattes vedtak om streik eller støtte til streik nå. Slik sprer man ringer i vannet. Slik støtter man dem som kjemper med problemer. Det er lettere å reise streiker når enhver vet at vi er mange.

— Når mener du streikene bør settes inn?

— Etersom streikene i hovedsak er et nei til EEC, mente vi at de burde settes inn under behandlingen av Stortingsmeldinga. Men regjeringa har vist at den trenerer så mye at det er farlig å binde seg til en slik offisiell anledning vi ikke har kontroll over. Derfor mener vi at 7. juni er en god dag. For det første er det nok mulig at Stortingsmeldinga kommer da. For det andre er det frigjøringsdagen. Dagen vi setter Norges selvstendighet i høysetet.

— Et råd til slutt, Sekse?

— Det er viktig å forberede seg på en del hets og splittelsesforsøk fra tilhengerne.

FORSVAR ARBEIDSPLASSENE

For en god del mennesker står feiringa av 1. mai som dagen med brus og boller, ballongsalg og barneleker. Arbeiderpartiet har til og med lovfestet 1. mai som offentlig høytidsdag. Men slik har denne dagen ikke alltid blitt feiret. Ser vi tilbake til 1. mai-dagens opprinnelse, vil vi finne at den har et ganske annet utgangspunkt: I 1899 sendte den første Arbeiderinternasjonale i Paris ut oppfordringen om at 1. mai skulle brukes som kampdag for å gjennomføre 8-timersdagen. Mange fulgte denne oppfordringen, og seinere brukte arbeidere verden over denne dagen til å manifestere sine mest aktuelle krav og kampparoler.

AP-ledelsens utkjør

I tida etter krigen har DNA's 1. mai-opplegg vært dominerende, og gradvis har 1. mai-dagens opprinnelige innhold blitt skjøvet i bakgrunnen til fordel for propaganda for DNA og LO-ledelsens politiske linje.

I 1972 vil de forsøke på samme. Under parolen «Samarbeid og fellesskap» vil de i realiteten prøve å gjøre 1. mai til et slag mot arbeiderklassen og folket!

Ronald Bye er Håkon Lies etterfølger i DNA-sekretariatet. Han har uttalt at det er naturlig at 1. mai-parolene blir preget av «EF-saken», og at de gjenspeiler partiets oppfatning i denne sak. Videre vil han sterkt advare mot politiske motkrefter som forsøker å splitte

arbeiderbevegelsen 1. mai. (Arbeiderbladet 25/3). Selvfølgelig er det EEC-motstanderne, både i og utenfor DNA han da sikter til. «Samarbeid og fellesskap» er fine ord. Men hvem er det Ronald Bye og hans menn vil samarbeide med. Er det EEC-blokken, som sikter mot å bli en «valutapolitisk hegemonialmakt» og som vil «overta USA's rolle i store deler av verden» (Dagbl. 25/3), han føler så nært fellesskap med? Samarbeid har alltid vært et av arbeiderklassens sterkeste våpen, men samarbeid med imperialister savner tradisjon i arbeiderbevegelsen!

1. mai for arbeiderne

På bakgrunn av dette er det lett å forstå nødvendigheten av en 1. mai-feiring som ikke ret-

ter seg etter DNA-ledernes, men etter arbeiderklassens og folkets interesser.

Hva kan vi så oppnå, og hva er det som gjør 1. mai 1972 til en viktig begivenhet? Vi vil peke spesielt på tre aspekter:

Det sentrale blir å markere en kraftig motstand og kampvilje mot EEC. 1972 er nettopp det året da spørsmålet om norsk EEC-medlemskap avgjøres. Kampen mellom tilhengere og motstandere vil bli helt konkret. 1. mai — hvem mobiliserer kraftigst?

Videre. Spørsmålet om en styrking av kamplinja i EEC-motstanden blir sentral i årets 1. mai-feiring.

Kamplinja

Å sette kamplinja ut i livet vil i den nåværende situasjon si å mobilisere til kraftige politiske streiker.

Arbeiderkomiteén ser på 1. mai som et ledd i opptrappinga av denne bevegelsen, og vi vil derfor sette parolen om politiske streiker i sentrum 1. mai. En bred og kraftig mobilisering denne dagen vil derfor ha stor betydning for en styrking av kamplinja, og om vi i tida etter 1. mai kan stille oss i ledelsen for å gjennomføre en politisk streikebevegelse mot EEC.

Det tredje viktige aspektet ved årets 1. mai-feiring vil spesielt vil framheve, er den internasjonale solidariteten. I Vietnam har folket reist seg til en stormoffensiv, og USA svarer med en voldsom opptrapping av sin terrorbombing.

Pendlerhustruer:

At omfanget av pendling har økt mye de siste årene, vet alle. Men en side ved pendlerproblemet har man hørt lite om hittil, nemlig om situasjonen for hustruene til pendlerne. Hvordan er det å bli sittende tilbake i avfolkningsområdet mens mannen pendler? For å forstå hvor stor problemet er for kvinnene, må vi se på omfanget av pendlingen.

Omfanget av pendling

La oss se på Oslo: 1/4 av arbeidsplassene er opptatt av pendlere. Det er 76 000 arbeidsplasser det ikke er boliger til, og det bygges gjennomsnittlig 4-5 000 nye leiligheter pr. år. Grunnen til at det er så mange flere arbeidsplasser enn boliger er at de som eier kapitalen plasserer den der den gir størst profitt, nemlig i sentra. Så må arbeiderne reise inn til arbeidsplassene. Utviklingstendensen peker klart i retning av økt pendling. I 1930 utgjorde pendlerne 7 % av Oslos sysselsatte, i 1960 — 18 %, og i dag 25 %.

Situasjonen for pendlerhustruen

Hvordan blir situasjonen for kvinnen og barna som blir sittende igjen i utkantområdet? Når arbeidsplassene forsvinner, forsvinner livsgrunnlaget og stadig mer av miljøet i en ut-

kantkommune. For kvinnen blir isolasjonen stadig mer total. Samvirkelaget rasjonaliseres bort, hun må reise i timer for å handle. Den lokale jernbanestasjonen legges ned, NSB regner med å legge ned 360 av 400

jernbanestasjoner de neste 15 årene. Meieriet sentraliseres. Og hun må reise i timevis for å komme på sykehus eller fødehjem.

Familielivet lider av at ektefellene bare ser hverandre i helgene. Kvinnene blir alene med

ansvaret for barna. Mulighetene for å delta i arebidslivet eller det politiske liv er minimale.

Hvordan er situasjonen for barna?

Barna må reise til sentrale skoler helt fra småskolen, slik

at vi får barnependling. I et intervju med NRK sa en mor fra Trysil-distriktet:

«Ungene er blitt så dorse etter at de fikk så lang skolevei. Før var de ute og lekte hele ettermiddagen. Nå orker de nesten ingen ting.»

FRA EN SYKEJOURNAL

Det er lett å tenke seg at pendling skaper sykdom, særlig psykiske lidelser. En undersøkelse som lege Tom Sørensen har gjort blant pasienter ved en psykiatrisk klinikk i Oslo, bekrefter dette. Det er ikke gjort systematiske undersøkelser om pendling også skaper sykdom hos pendlerhustruene. Men Tom Sørensen har gitt oss et kort sammendrag av en sykehistorie, som han ut fra sin praksis og samtaler med pendlerhustruer i forbindelse med undersøkelsen, mener er temmelig typisk:

«Den som i dette tilfelle har de største problemene, og er innlagt i klinikken, er hustruen. Hun er 22 år. Mannen er 5 år eldre. Begge er vokst opp i småbruker/skogsarbeidermiljøer. De har vært gift i 5 år og har 2 barn. Mannen var skogsarbeider de to første årene av ekteskapet. Han har siden arbeidet som bygningssnekker i Oslo. Økonomien er relativt bra. De har nettopp bygget seg eget hus.

Pasienten legges inn fordi hun det siste året stadig har vært deprimert, har grått for den minste ting. I tillegg har hun klaget over magesmerter. Det er ikke funnet noen somatisk årsak til disse, og distrikts-

legen anså dem som funksjonelle.

I løpet av flere samtaler med henne kommer det frem at hun trives dårlig i ekteskapet. Seksuelt har hun de siste par årene vært frigid. Mavesmertene har kommet når mannen har vært hjemme, og må vel sees som uttrykk for den dårlige seksuelle tilpasning i ekteskapet. Tidligere, før hun kom til klinikken, hadde de aldri snakket ut om disse tingene sammen.

Mannen bor hele uken på brakke i Oslo og er bare hjemme i helgene. Da barna er små, må pasienten stort sett holde seg hjemme hele uken, og kommer derfor svært lite sammen med andre mennesker. Hun plages veldig av å være så mye alene, og føler det tungt at ansvaret for barna hovedsakelig hviler på henne. Før hun giftet seg, var hun mye ute blant andre mennesker, men nå er det sjelden annen omgang enn familien. Den korte tiden mannen er hjemme, ønsker han å ha sammen med kone og barn, så det blir aldri til at de går ut sammen. Når han kommer hjem på lørdagskvelden, er han oftest trett etter en hard uke med mye overtid i Oslo, og begge avholder seg fra å ta opp problemer

dem imellom den korte tiden han er hjemme. Ekteskapet var etter begges utsagn bra de første årene, men nå opplever pasienten det som lite harmonisk.

Under samtaler med mannen kommer det fram at også han er en del nervøs. Han mistrives med å være så mye borte fra hjemmet. Men da det er dårlig med arbeid på hjemstedet, i ethvert fall hvor han kunne tjene skikkelig, ser han ingen annen utvei enn Oslo, men ville gjerne arbeide på hjemstedet om han hadde muligheter der.»

Økt pendling i EEC

Vi vet at om vi går inn i EEC, vil sentraliseringa øke. Det sier EEC-kommisjonen selv: «En øyeblikkelig virkning av gjennomføringen av det felles marked er tendensen til geografisk konsentrasjon.»

I EEC er denne utviklinga kommet så langt at pendlerhustruene har fått et eget navn: «De grønne enkene» — det er de kvinnene som sitter igjen i de grønne områdene der det ikke er arbeid å få, mens mannen halvårspendler til Ruhr. Medlemskap i EEC vil gi oss liknende tilstander i Norge, og det ønsker vi ikke!

Våpnede bedriftskorps opprettet i Vest-Tyskland.

Vest-Tyskland:

Fascistiske lover

I Stortingsmelding nr. 50, regjeringens markeds melding, heter det bl a. om EEC-landene: «den enkelte demokratiske nasjonalstat har folkegrupper allerede viktig innflytelse på vedtak som har betydning for dem.» La oss se på en av disse demokratiske nasjonalstatene, og hva slags lover og tiltak som er blitt satt i verk der de siste årene.

I Vest-Tyskland representerer *unntaksloven* et alvorlig innbrytning i hele befolkningens demokratiske rettigheter.

I en unntakstilstand kan forbundsregjeringen sette i verk en rekke tiltak. F.eks. skal «sivil-forsvarskorps» opprettes. Forsvarskorpene kan benyttes i fredstid hvis regjeringen finner det nødvendig. «De tjenestepliktinges» frihetsrettigheter vil bli innskrenket. Forbundsregjeringen kan gripe regulerende inn i landets økonomi, gi forskrifter om midlertidig forvaltning av bedrifter.

Forbundsregjeringen kan også gi forskrifter på landbruks- og jordbrukssektoren, om forvaltning, drift, omstilling, åpning og nedleggelse av bedrifter. Alle disse lovene skal tre i kraft ved en unntakstilstand.

Når er det unntakstilstand?

Unntakstilstand inntreffer når forbundsdagen er tilstede, eller når den frie og demokratiske grunnordning er i fare, gjennom f. eks. trussel om vold. Det er ikke vanskelig å tenke seg at større streikebølger kommer under denne definisjonen.

Lovene kan også tre i kraft hvis regjeringen mener det er påkrevet å sikre en raskere økning av forbundsrepublikkens beredskap.

Nye lovforslag om unntakstilstander er lagt fram. Disse innebærer bl.a., at arbeidere kan bli pålagt ikke å forlate sine arbeidsplasser, samt forbundsdagens maktovergivelse til et «nødparlament». Videre kan vernepliktige menn tvinges til å yte sivil tjeneste i det of-

fentlige forvaltning- og forsyningsystem. Unntakslovene har muliggjort *bedriftskorpene*. Bedriftskorpene er spesialtrente menn med våpen som kan settes inn mot arbeiderne ved streiker og uroligheter.

Bedriftskorps

Arbeidet med bedriftskorps ble satt i gang lenge før unntakslovene ble vedtatt, noe som er grunnlovsstridig. Hvem sto bak planleggingen? BDI - en arbeidsgruppe innen det tyske industriforbund, som er tilsluttet innenriksdepartementet. Det ble aldri stilt for retten.

Radikale ansettes ikke

Det siste utspillet fra Bonn-regjeringen er embedsmanns-

loven, et ansettelsesforbund mot «forfatningsfiendtlige elementer» i offentlige stillinger. Denne loven gjelder både embedsmenn, funksjonærer og arbeidere ansatt i staten, og da loven ble iverksatt 28. januar 1972, førte det til at flere ble oppsagt.

Et annet tiltak fra Bonn-regjeringens side er arbeidet med å omdanne grenseforsvaret til en militært oppbygd, sentral polititropp som skal tjene som spesiell borgerkrigsarmé rettet mot folkelige aksjoner. Vi synes ikke Brattelis talemåter om «demokratiske stater i EEC» har noe særlig for seg.

Får vi «bedriftsvern» i Norge?

Vest-Tyskland har en dominerende stilling i EEC. Under Werner-planen kommer en lov om Europa-konserner. Dersom tysk kapital under denne lovgivning får en sterk posisjon i Norge, kan vi ikke da vente at Krupp & Co vil legge press på for å få innført «bedriftsvern» også i Norge? Dette peker på viktigheten av å bekjempe EEC nå, slik at det forhindres at fascistiske tendenser skal vinne innpass. Det vil bety en kamp for beskyttelse av de demokratiske rettigheter vi tross alt har.

Motstand landet rundt

Fiskerne i Lofoten/Vesterålen demonstrerer

På fiskernes dag, søndag 19. mars, arrangerte Arbeiderkomitéen mot EEC og dyrtid i Svolvær demonstrasjonstog mot EEC. Av de 120 som deltok, var knapt 50 fiskere. Tidligere på dagen hadde fiskerne i distriktet demonstrert sin EEC-motstand ved å fløyte med båtløyta. I fem minutter gjallet et samstemmig båtløytekor ut over hele Lofoten/Vesterålen.

Soldater mot EEC

Selg ikke landet vi skal forsvare», sto det på den store transparenten soldatene på Oscarsborg festning hadde hengt opp i kanonen «Moses» den 9. april. I det oppropet soldatene på Oscarsborg vedtok ved akklamasjon, het det:

«De norske soldater og offiserer på Oscarsborg festning viste den 9. april 1940 at det eneste middel som nytter mot imperialismen, er kamp. De senket «Blücher» og tvang resten av landingsstyrkene på retrett. Å kjempe mot imperialismen er nå blitt en tradisjon her på Oscarsborg festning, i det vi i dag demonstrerer mot EEC. La det bli en tradisjon også andre steder.»

Bra samarbeide mellom motstandsorganisasjoner

Lokalavisa «Inntrøndelag MOT EEC» er et resultat av godt samarbeid mellom Arbeiderkomitéens og Folkebevegelsens lokalavdelinger i Levanger, Verdal og Steinkjer. Det første numret kom i 10 000 eksemplarer. Flere nye nummer planlegges.

Organisering av motstanden må til!

Både medlemstall og antall lokale avdelinger i Arbeiderkomitéen mot EEC og dyrtid har økt kraftig i det siste. Ved årsskiftet var det 240 lokalkomitéer. Over hele landet fins det nå ca. 350 lokale arbeiderkomitéer i full sving med å organisere folk til sluttfasen av kampen mot EEC.

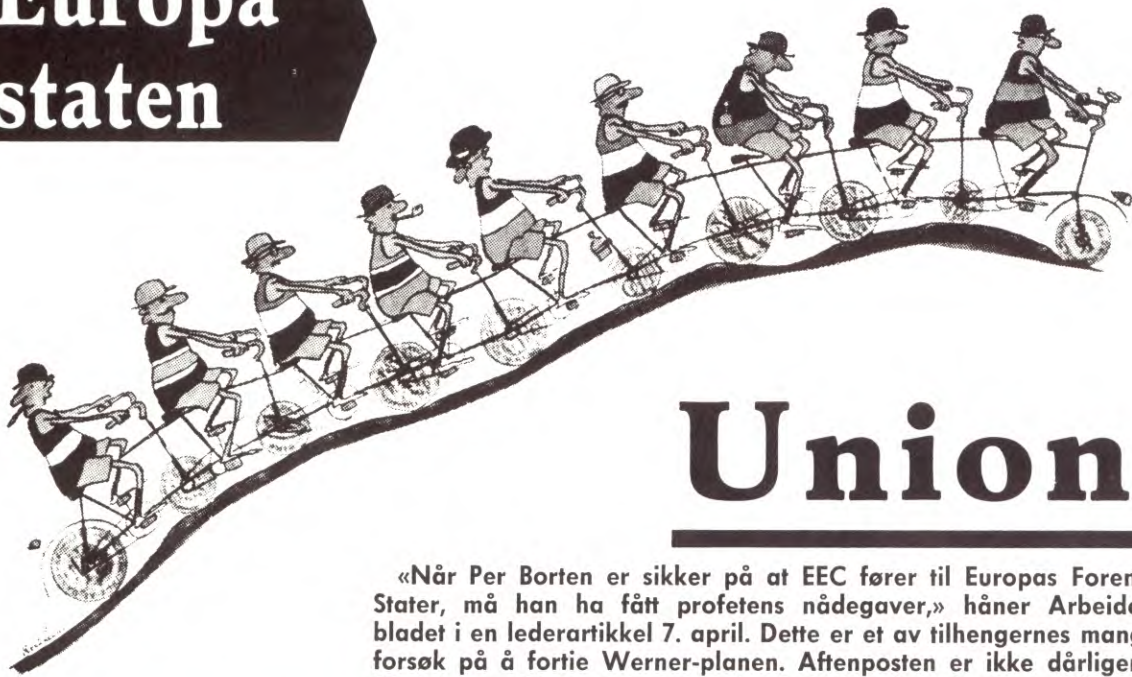
Vi oppfordrer alle uorganiserte EEC-motstandere om å støtte den organiserte motstanden ved å bli medlem av Arbeiderkomitéen mot EEC og dyrtid. Send inn slippet nedenfor.

Informasjonskampanje

Arbeiderkomitéens hefteserie om EEC har nå kommet i et samlet opplag på 70 000. Vår oppfordring til alle som vil vite mer om EEC og følgene av fullt norsk medlemskap i EEC, er: Kjøp heftene, studer dem og lån dem bort! Heftene kan bestilles ved hjelp av slippet nedenfor.

Europa staten

På vei mot pengeunionen.

Hvorfor union

Romatraktaten med få kapitalbevegelser etc. ble innført for at EEC-konsernene skulle slå seg sammen og bli konkurransedyktige mot USA. Dette tiltaket ga noen resultater. Fra 1961—1969 ble det inngått 1258 samarbeidsavtaler og fusjoner mellom konserner i forskjellige EEC-land. Dels omfattet dette store monopoler som stålgi-gigantene Hoogovens (Nederland) og

«Utenriksminister» Dahrendorf: Europa snakker med 10 stemmer, det er 9 for mye.

Hoesch (Vest-Tyskland, Fiat og Citroën, samt bankene Com-mersbank (VT), Credit Lyonnais (Fr. og Banco di Roma. (Vardøger 4/71, sbl).

Men dette er ikke godt nok. Som et bilde på USA's overvekt nevner Kommissjonens visepresident Wilhelm Haferkamp følgende: Med 16 % av industriarbeiderne i verden produserte USA 38 % av verdens industrivarer i 1968, mens EEC-industrien med 21 % av arbeiderne sto for bare 25 % av produksjonen. (Vardøger 4/71, s. 54).

Men bildet er i endring. EEC er i fremgang mens USA stagnerer under presset fra indre motsetninger og krigføring i andre land. Et uttrykk for dette er de siste valutakrisene, der dollars ble solgt og D-mark kjøpt i stedet.

I denne situasjonen besluttet EEC's regjeringssjefer i Ministerråds-møtet 6. og 7. mars etter initiativ fra Pompidou/Brandt «å gjenopplive den økonomiske og monetære union» (Le Monde, 6.3.72).

«Når Per Borten er sikker på at EEC fører til Europas Forente Stater, må han ha fått profetens nådegaver,» håner Arbeiderbladet i en lederartikkel 7. april. Dette er et av tilhengerenes mange forsøk på å fortie Werner-planen. Aftenposten er ikke dårligere. 16. februar tillater avisen seg den frekthet å erklære at «Werner-planen er død.» Dette bare 5 dager etter at toppmøtet Brandt/Pompidou fant sted, og hvor Brandt erklærte at «den økonomiske union skal settes i gang — og det med alt den innebærer.» (Frankfurter Allgemeine Zeitung 11.2.72).

Hvordan skal så EEC løse denne oppgaven?

EEC må ganske enkelt fungere som en vanlig stat. Ved Werner-planen overføres myndighet på sentrale økonomiske områder til Brussel:

- Først og fremst tar Werner-planen sikte på å harmonisere alle økonomiske faktorer som rentesatser, skattesatser etc. Vitsen er at kapital skal flyte helt fritt til det sted monopolene finner det mest profitabelt å investere.
- Dernest tar den sikte på å utarbeide et lovverk som muliggjør dannelsen av Europa-konserner på EEC-basis.
- Etterhvert vil EEC få sitt eget budsjett. Gjennom dette skal oppbyggingen av EEC-

konsernene støttes. Hvordan? Ved å bevilge penger til forskning og utvikling av høy teknologi, innrømme skattelettelse, yte eksportsubsidier, opptre som avtaker av konsernens produkter (bl.a. militærproduksjon), se gjennom fingrene med monopolpriser etc.

På denne måten gir nemlig USA's regjering «sine» monopoler en årlig støtte på 200 milliarder dollars, dvs. 1/5 av landets bruttonasjonalprodukt (Mintz & Cohen, America Inc., s. 15). Dersom EEC-konserner skal hamle opp med USA-konsernene, må EEC's støtte bygges kraftig opp.

- EEC må selvsagt også føre en vanlig penge-, kreditt- og konjunkturpolitikk som til enhver tid regulerer økono-

mien dithen at monopolenes vekstvilkår forblir gode.

- Endelig skal den økonomiske union bindes sammen ved at det opprettes én felles valuta.

Statsdannelse?

Her har vi bakgrunnen for «utenriksminister» Dahrendorf's uttalelse nylig om at «EEC vil bli en valutapolitisk hegemonialmakt.» EEC får 40 % av verdenshandelen. Eurovalutaen blir

For det første skjuler Bratteli sannheten. På møtet med Ministerrådet 30/3-71 erklærte Cappelen at han på den norske regjering's vegne aksepterte «de vedtatte retningslinjer for fellesskapets framtidige utvikling». (Stortingsmelding 90 s. 103). Det spør om Bratteli kan løpe fra dette i et EEC som bygger på «forpliktende samarbeid».

For det andre, dersom Bratteli prøver å forpurre unionen og dermed EEC-konsernens vekstvilkår, er det svært sannsynlig

Unionen kommer

mektig og hard valuta — reservevaluta på linje med dollars. Små U-land vil derfor se seg nødt til å ta imot EEC investering med takk. Dette vil bane vei for større «Lebensraum» for EEC-monopolene. Eurovalutaen blir altså et mektig våpen for å bryte ned USA's økonomiske maktmonopol.

Hva blir så situasjonen? I 1980 vil iflg. Werner-planen de viktigste nasjonale økonomiske virkemidler og den nasjonale valuta være avskaffet. Den amerikanske nasjonalbanksjefen Moore betegner dette som en «permanent, ugjenkallelig overdragelse av suverenitet» (Vision, 15.3.72).

Med denne økonomiske og valutatiske union vil det grunnleggende element i Den Europeiske Forbundsstat være lagt. Bare en felles hær mangler for at EEC skal bli en stat.

Kan Bratteli stoppe unionen?

EEC-tilhengerne har ved mange anledninger forsøkt å innbille oss at «det blir ingen union om Norge ikke ønsker det.» Er det mulig å stoppe unionen?

at aldri så lite økonomisk press fra EEC vil bringe Bratteli på bedre tanker. Slikt press vil bli lettere å utøve jo mer integrert vi blir i EEC's konserner og økonomi. Med 2 % av produksjonen har vel ikke Norge stort å si i EEC?

For det tredje. I følge dir. Magnussen har Romatraktatens frie kapitalbevegelser skapt visse forstyrrelser i økonomien i EEC. Disse kan bare møtes med tiltak på EEC-nivå. Dette er Werner-gruppens viktigste argument for Unionen. Dersom Bratteli vil beholde Romatraktaten og forkaste Unionens overnasjonale virkemidler, kaster han EEC ut i rystelser og kriser.

Vi mener det virker lite trolig at Bratteli kan stoppe unionen. Vi er ikke alene om det. Også regjeringens Markedsutvalg «antar at den økonomiske og monetære union vil bli realisert i samsvar med de langsiktige planer.» Det er på tide at regjeringen gjør klart for folket at spørsmålet om EEC ikke er et spørsmål om «markedsløsning», men om å gå inn i Vest-Europas Forente Stater.

Stortingsmelding nr. 50 - 1971/72

Større vekst i EEC?

Regjeringa har i lange tider lovet «saklig informasjon» om EEC. Det er Stortingsmelding 50 som skulle stå for «en bred vurdering av EEC-spørsmålet.» Men meldinga kan neppe sies å være annet enn et usvekket partsinnlegg for regjeringas synspunkt.

Større økonomisk vekst?

I meldinga går det gang på gang igjen at medlemskap i EEC vil føre til sterkere vekst. Regjeringa gjør intet forsøk på å bevise denne påstanden. I stedet nevner den at for eksempel 10 % mere vekst pr. år betyr 16 milliarder i løpet av 10 år. Vi får bare høre at den største vekst vil gjøre oss i stand til å løse alle viktige samfunnsoppgaver som distriktutbygging, miljøvern og sosialpolitikk. Begrunnelsen for påstanden om økonomisk vekst er at eksportindustrier skal få større markeder. Det som imidlertid regjeringa velger å overse er at handelen virker to veier. Det er riktig at norsk eksport vil øke. Men EEC's eksport til Norge vil også øke og slå ut en rekke av våre småbedrifter. Belgias industri mistet således 20 % av

hjemmemarkedet de første 10 åra i EEC (Aukrust 10. 11. 71). Handelens virkning på veksten er derfor ganske liten. I perioden 1959—65 er det beregnet at fjerning av toll mellom EEC-landa bare medførte 0,1 % større vekst for medlemslanda. (Balassa, «Sosialøkonomen» 3/71). Tabellen nedenfor viser veksten i bruttonasjonalprodukt i EEC og øvrige OECD-land.

	1954—58	1958—69
EEC	5,7	5,4
OECD	3,4	5,1

(Kilde: National Institute Economic Review 11/70).

Vi ser altså at EEC-landa før EEC ble dannet hadde større vekst enn OECD-landt totalt, mens den etter EEC ble til hadde svakere vekst. Regjeringas konklusjoner bygger derfor på meget svakt grunnlag.

Utbygging av distriktene?

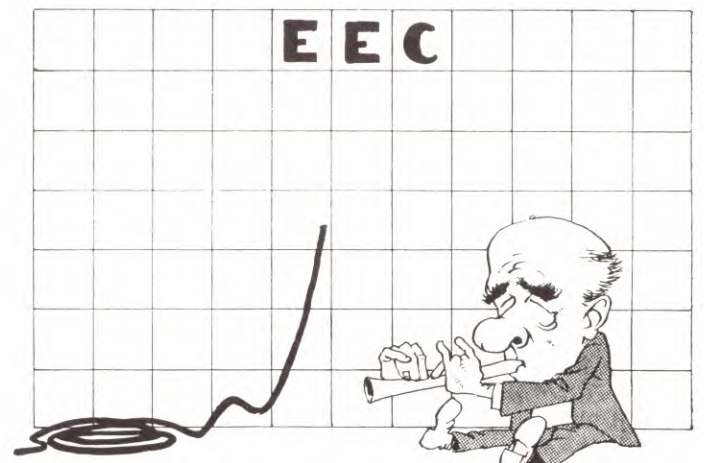
En av påstandene er at veksten gir oss penger til å drive distriktspolitikk. Før vi aksepterer at dette er viktig, må vi prøve å se hvordan veksten blir til.

For det første har vi nevnt

Balassas konklusjon: at den frie handel slår ut mindre bedrifter. Disse ligger hovedsakelig i distrikter og småbyer.

For det andre må selv regjeringa innrømme at Romatraktaten fører til sentralisering. «Det legges imidlertid også vekt på friere bevegelse av arbeidskraft og kapital. Dette siste må innebære i seg selv en tendens til sterkere konsentrasjon av befolkning og virksomhet i sentrale områder.» (s. 112).

Den økonomiske vekst forutsetter altså en strukturrasjonalisering og sentralisering. Regjeringens argument blir da at overskuddet skal bli så stort at det i form av distriktutbygging fører til desentralisering. Men akk, her har den Kommissjonen imot seg: «Man har allerede merket seg at en umiddelbar virkning av åpnede grenser er en forsterking i retning av geografisk konsentrasjon.» (Memorandum av 17.10.70, s. 32). Dette er ikke overraskende. For er det noen kapitalistiske land som ikke blir mere og mere sentralisert? Jo større de økonomiske enhetene er (som USA og EEC) jo sterkere er ofte sentraliseringa.

Regjeringa tryller fram større økonomisk vekst i EEC.

Gjenreis 17. mai som nasjonal kampdag

Vår 17. mai-tradisjon er et uttrykk for det norske folks kamp for nasjonal sjølråderett og økt medbestemmelsesrett. Slik virker det ikke når vi ser på 17. mai-feiringen i dag, dominert av iskrem og spetakkel.

HVA ER 17. MAI I DAG?

I de senere år har 17. mai manglet politisk innhold. Dagen har degenerert til å bli en innholdsløs musikk- og iskremfest.

Men det vil neppe fortsette slik. For i dag er det norske folk igjen oppe i en avgjørende strid om landets selvstendighet. Gjennom EEC-medlemskap trues norske interesser av kapitalherrene på kontinentet. Folk har skjont at store verdier står på spill. Deres motstand har fått organiserte uttrykk i Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteén. I den siste tiden har de som klarest har sett alvorret i situasjonen tatt i bruk politiske streiker mot EEC.

HVA ER SJØLRÅDERETT?

Hva er det så saken dreier seg om? Mange mener EEC-mot-

standerne kjemper med nisselua foran øynene — at de står for snever nasjonalisme. Vi er enige i at det ville være galt. Hva mener nå motstanderne med «forsvaret av den nasjonale sjølråderetten»? Norge er i dag et land der politikken i hovedsak bestemmes innen landets grenser. Stortinget har vedtatt lover som gjør det mulig å styre den økonomiske utvikling i landet. Særlig viktig er konsesjonslovene, valuta- og aksjeloven samt kredittloven. Gjennom disse lovene kan Norge utøve viktig kontroll over det som skjer med arbeidsplassene.

EEC tar sikte på å fjerne disse lovene og erstatte dem med Romatraktaten. Myndighet til å styre overføres til Brussel. Hvorfor? Gjennom fri kapitalbevegelse, etableringsrett og «fri» bevegelse av arbeidskraften får kapitalherrene i EEC adgang til å utnytte ressursene i Norge slik det tjener dem best, f. eks. flytte arbeidsplassene dit profitten er størst.

For å muliggjøre dette økonomiske angrep på arbeidsplass-

sene i Norge, måtte først et politisk angrep på lovene settes i verk. Det var derfor Bratteli ble invitert til Brussel for å undertegne traktaten 22. januar. Historien viser at imperialismen ofte forhandler og undertegner kontrakter før den viser sitt sanne ansikt.

GJENREIS 17. MAI

Tilhengerne kontrollerer NRK, og massemedia der de fører fram sin propaganda. Folket har ikke slike uttrykksmidler. Det må bruke de uttrykksmidler det har. Tradisjonelt er ikke minst oppmarsjer og demonstrasjoner den måte folket sier fra om sitt syn.

I Arbeiderkomiteén stiller vi oss spørsmålet: Hvem tjener på at 17. mai i EEC året 1972 blir en upolitisk iskremdag? Svaret gir seg selv. Arbeiderkomiteén og andre anti-EEC-organisasjoner tar derfor sikte på å gi 17. mai nytt innhold som nasjonal kampdag. Arbeiderkomiteén legger vekt på å gå inn i de tradisjonelle arrangementer og prege dem med dagens rette innhold.

Nei til salg av Norge.

Forsvar norsk sjølråderett.

Gjenreis 17. mai som nasjonal kampdag.

Torgslaget den 17de mai 1829, en av de episoder som satte bølger i tiden og bidro til å gjøre den 17de mai til en nasjonal kampdag.

HVA 17. MAI VAR FØR

Selve feiringen av dagen har sin opprinnelse i kamp — kampen mot svenskene for i det hele tatt å få feire den. Da svenskene hadde gitt opp motstanden, og dagen var blitt etablert, fikk den et nytt innhold. Nå ble den brukt i kampen mot «Embetsmannsstaten». Venstre satte sitt preg på 17. mai-feiringen i 1870-åra med demonstrasjoner, og utover 1880-åra ble 17. mai-toget sprengt. Venstre laget sitt eget 17. mai-tog, et demonstrasjonstog for stemmerett og likhet i unionen med Sverige. I denne perioden begynte også arbeiderne å demonstrere for sine krav på 17.

mai og også kvinnene gjorde denne dagen til sin kampdag ved å demonstrere for stemmerett for kvinner. Dagen fikk stadig mer preg av en kampdag for økt medbestemmelsesrett og nasjonale krav. Disse krav fra folket ble møtt med harde midler fra overklassen i landet, som tjente på det utenlandske herredømmet. Hvem husker ikke Torvslaget fra historieboka?

Etter 1905 begynte feiringen av dagen å miste noe av sitt politiske innhold og i 1920-åra holdt arbeiderklassen seg, nettopp av denne grunn, kjølig og skeptisk overfor 17. mai-feiringen. Først under krigen ble dagen igjen preget av kamp og tross. Det ble sunget og holdt demonstrasjoner og politiet grep inn mens tysk militærpolitikk sto klar til uttrykk.

EEC-hæren

(Fortsatt fra side 6)

de tyske krigsskip «passe på» de norske oljekildene «som er av stor betydning for oss» (Ministerialrat Rummer til Der Spiegel 19. 7. 1971). Det er ting som tyder på at for eksempel den norske marinestasjon ved Kristiansand S. i virkeligheten er blitt base for tyske krigsskip. Veien er ikke lang derfra til å opprette depoter osv. like ved patruljefeltet. Og så har vi det gående: Vi tar vel ikke mye feil om vi tipper at det etter en stund blir reist krav om stasjonering av fly på norsk jord til å effektivisere vaktetoldet. Og i neste omgang krav om tyske soldater til å beskytte de tyske flyene og verkstedene:

«Man spør seg med forbauselse hvorfor det ikke i denne omfintlige norddeuropeiske region hvor det dreier seg om avskjerming av hele Vest-Europa, ikke fins permanente allierte,» skriver den kjente militærkommentator Wolfgang Höpker i «Christ und Welt».

Slå ned streiker

En annen grunn til EEC-hær er de europeiske monopolkonserners behov for kontroll med folkene i Europa som blir rammet av for eksempel EEC's fraflytningspolitikk. Europakonsernene tar sikte på en sammenslåing av blant annet tysk, fransk og engelsk kapital. Dermed vil de ha interesser å ivareta i hele EEC-området. En felles EEC-hær må til. Et spesielt stygt eksempel på forberedelsene til denne hæren foregikk i Norge gjennom NATO-øvelsen Good Heart som tok sikte på å sette inn europeiske NATO-styrker mot streikende arbeidere og studenter i Trondheim. Det hele var en tenkt øvelse, men viser alvorret i situasjonen.

EEC trugar norsk kultur

Norsk Målungdom (Noregs Student- og Elevmålslag) har nyleg gjeve ut ei studiebok om EEC. Boka har mykje bra stoff, blant anna ein artikkel om norsk kultur og EEC og ein om korleis bygdekulturen er truga av EEC-medlemskap. Vi skal nemne nokre hovuddrag frå desse artiklane.

Liksom produksjonslivet elles er produksjon og spreining av massekultur i EEC heilt underlagt dei frie marknadskreftene. Dette har ført til monopolisering når det gjeld bokforlag, plateselskap, avisutgjeving, teater o. l. Såleis rår avis-kjempa Axel Springer no aleine over halve dagspressa i Tyskland. Samstundes blir innhaldet i denne kulturen meir einsretta og låkt høve til å skape og spreie kultur som vik av frå den rådande, få-leta massekulturen og minst av alt kultur som gagnar folket. Dei største forlaga i Tyskland, som Rowolt, seier at dei ikkje lenger vil satse på å gje ut såkalla verdfull skjønnlitteratur. Og ein fransk lyrikkdebutant, eller mindre kjent lyrikar, må svara eit depositum på om lag 2 000 franc for at boka hans i det heile skal bli prenta.

Korleis vil norsk kultur høve i dette biletet? La oss nytte vekeblada som døme: Ein kan skrive mykje negativt om vekeblada i Norge, men jamført med «Stern» og dei andre EEC-magasina er det liten tvil om at dei norske blada er betre.

Det er betre av di dei er mindre einsretta og reaksjonære i innhaldet. Dei har heller lite av fascismen, valdsdyrkinga og den omsynslause spekulasjonen vi finn i EEC-blada. Og dei gjev mange arbeidsplassar. Det er rimeleg å rekne med at storparten av dei norske vekeblada vil gå konk eller smelte saman med EEC-blada om Norge blir med i stor-EEC. «Norsk Ukeblad» og «Vi menn» vil bukke under i tevlinga med gigantane «Stern» i Tyskland og «Elle» i Frankrike som kjem ut i enorme opplag og på fleire språk. Den same utviklinga kan vi vente når det gjeld bokforlaga, plateselskapa, filmselskapa, avisene, kringkastinga o. l. Dei små vil bli knekte, dei mellomstore vil enten bli knekte eller dei må bøye seg under EEC-gigantane. Og endåtil Aftenposten og Gyldendal er små i EEC-samheng.

BYGDEKULTUREN.

Endå hardare vil slaget frå EEC mot den folkelege kulturen bli. Folkekulturen er nøye

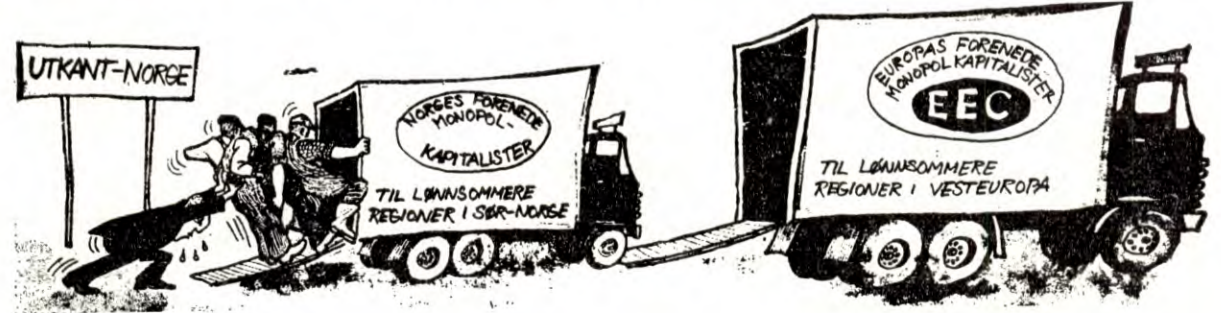
knytt til livskåra for folket, verre livskår, slik EEC medfører, vil også gå ut over folkekulturen. Mange element især i bygdekulturen er stadbundne og vil vanskeleg kunne leva andre stader enn der dei eigentleg høyrer heime. Vågsmålforet vil knapt bli eit langt liv laga dersom vågværene lyt flytte til Ruhr-området, Paris og London for å få seg arbeid.

Innafor EEC vil avfolkninga av bygdene tilta. Dei få bygdesamfunna i Norge som vil leva vidare, er bygder der ei bedrift utgjer eksistensgrunnlaget, altså bygder av typen Sauda og Husnes. Men desse har usikre arbeidsplassar, stor gjennomtrekk, hardt skiftarbeid, mykje arbeidsulykker og store sosiale problem, og dei manglar ofte skikkelege kulturinstitusjonar, forsamlingshus o. l. Under slike levekår er det lite tenkjeleg at ein rik bygdekultur skal kunne blomre. Vi vil også få ein annan type bygdesamfunn i EEC, nemleg fråflyttingsbygdene. Desse kjenner vi alt. Dei har få ungdommar, få familiefolk

harmonisk samfunn med skeiv alders- og kjønnsfordeling, der dei mest dugande folka er tappa ut, med for spreidd busetnad til at god kontakt kan holdast mellom dei som bur der, eit samfunn kanskje utan skule og landhandel og skikkeleg postlevering, eit samfunn på veg mot grava. Det sier seg sjølv at ei slik fråflyttingsbygd ikkje har det sosiale miljøet for ein levande folkekultur.

NORSK SPRÅK.

I dag ser vi korleis nynorsk og samisk språk blir underkjende og ikkje får vekstom i Norge av di dei er mindretalspråk. Vi ser også at især engelsk språk får sterkare innpass i Norden. T. d. har amerikanske gigantforlag tilbode seg å ta over utgjevinga av samfunnsvitenskapleg litteratur i Sverige — og då sjølvsagt berre på engelsk. Dette gjer det langt vanskelegare å drive forskning for folket, av di folk flest ikkje les engelsk godt og såleis blir avskorne frå resultatata frå forskinga.

EEC planlegger sin hær

I et fjernsynsintervju 6. februar i år uttalte Willy Brandt at han kunne tenke seg EEC-soldater i 1980-åra. Da Dagbladet 7. februar spurte statssekretær Stoltenberg i Utenriksdepartementet om hans kommentar, svarte han at hans fantasi ikke strekker til for å forstå hva Brandt kunne ha tenkt på. Dette svaret avslører bare hvor pinlig det er for Arbeiderparti-ledelsen når den bistre sannhet om EEC blir avdekket. Vi skal her forsøke å hjelpe på Stoltenbergs fantasi og trekke opp bakgrunnen for Brandts snakk om en EEC-hær.

Politikerne beredt

Hva må gjøres for at fredsprisvinneren Brandt skal få sine EEC-soldater i 80-åra? Utenriksminister Walter Scheel har faktisk gitt oss svaret på dette da han hadde pressekonferanse 21. januar i år: «EEC har ennå ikke grodd tilstrekkelig sammen i politisk henseende til å kunne tilstrebe en felles forsvarspolitik. Etter alt å dømme, vil dette spørsmål komme som siste ledd i den politiske enhet. Dette aspektet må likevel ikke holdes utenfor ved en forutseende planlegging av EEC's framtid.»

Hvordan skal det foregå? EEC-kommisjonen har kommet til at EEC's militærindustri mangler styrke når den prøver å sammenlikne seg med USA's militærindustri. Grunnen til dette er manglende statlig støtte og mangel på fusjo-

teresser faller sammen (mot USA's). Og videre. «På grunn av de høye utviklingskostnader — må vi opprette større produksjonsenheter.»

Bölkow & Co vil altså opprette våpenmonopoler. Han lover også at de skal klare biften: «Når vi i Vest-Tyskland først setter i gang, når vi raskt igjen og går forbi de andre» (Wirtschaftswoche 18/2 1972. Bölkow farer ikke med lausprat. Allerede først i april ble det meldt at Messerschmidt-Bölkow-Blohm skal gå sammen med det franske Aerospatiale som lager taktiske raketter. (Frankfurter Allgemeine Zeitung 7/4 1972) Vi må tenke på hvor raskt tyskerne kan bygge opp en rustningsindustri. Under Hitler klarte de det fra 1933 til '39.

Dersom EEC-konsernene skal klare dette, må hele EEC

tre til med kraftig støtte. Når den økonomiske unionen kommer, får vi trolig denne støtten over EEC-budsjettet.

Militær stormakt?

Vi lar en kjent EEC-politiker trekke opp konturene av EEC's framtid: «En politisk handlingskraftig enhet med en politisk ledelse, felles utforming av utenrikshandelen og senere oppbygging av en europeisk arme med kjernefysisk basis i de franske og britiske atomvåpen» (Wirtschaftswoche 10/72.) Så en annen kjent EEC-politiker om samme tema: «Når det politiske samarbeid når et bestemt trinn, er den logiske følge at disse stater også på forsvarsområdet rykker nærmere sammen. — Det andre punkt er den rolle det atompotensial som to av EEC-statene, England og Frankrike råder over, vil spille.»

Hvem er disse to? Den første heter Franz Josef Strauss, den andre er den tidligere nevnte fredsprisvinneren Brandt. (På pressekonferansen 8/2 1972) Likeheten er ikke forbløffende. Begge herrer forstår at EEC må beskytte felles økonomiske interesser med felles militære styrker.

Vi skulle tro at dette stikker kjepper i hjulene på Bratteli-regjeringa. Mange mennesker har stolt på Arbeiderpartiregjerings og Brattelis alvorlige toner om det fredskapende Europa. Hvordan vil Bratteli denne gang skjule at EEC har planer om å bli en militær stormakt? Det er såvisst grunn til å tenke seg om en gang til før en går til folkeavstemminga.

Hvorfor EEC = hær

«Monetær og økonomisk union går hånd i hånd. Det som da (i 1980) blir den største handelsmakt i verden, må opplagt ha en felles utenriks- og militærpolitikk.» Uttalt av Malfatti i et intervju med Newsweek 17.8.70. Malfatti peker på at EEC må beskytte sine råvarer og markeder i Afrika, Latin-Amerika og «Øst for Suez» mot sosialisering og revolusjonære bevegelser. Vi behøver ikke gå mange år tilbake for å se at stormaktene i EEC har brukt våpen bant annet i Algerie, Congo, Kenya, Gabon, og i dag fører Frankrike krig i Tschad.

Når USA nå under byrden av sine 3 200 utenlandske baser og krigføring tvinges til å trekke seg tilbake som «verdens politimann», blir det spesielt viktig at EEC kan overta den militære beskyttelsen av sine økonomiske interesser i den tredje verden.

Oljen lokker

Hvilken sammenheng er det mellom EEC's militærstyrker og Norge?

Den vest-tyske marine skal nå operere i Nordsjøen uttaler Bonns flåtesjef admiral Heintz Kühnle. Dermed får vi bekref-

tet hva forsvarsminister Helmut Schmidt sa under sitt besøk i Norge høsten 71 om felles øvelser mellom den norske og den vest-tyske marine i Nordsjøen.

Vi kan ikke tolke dette som annet enn en forsmak på Willy Brandts Europahær. Som alle vet finnes ikke denne hæren ennå. Altså må den bygges gradvis opp. Når det gjelder Nordsjøen kan vel ingen være i tvil om hva det råvarefattige Vest-Tyskland er på jakt etter: Det svarte gull. Vest-Tyskland har ikke oljekilder. Altså må

(Forts. side 5.)

Frantz Josef Strauss vil ha armé og atombomber.

ner og store enheter i våpenindustrien (Wirtschaftswoche 7/72).

Våpenfabrikanter på startstreken

Det er naturlig å tro at kommisjonen vil foreslå «forbedringer» på disse punkter. Den vet at våpenfabrikkantene ligger i startgropa. En av de fremste flykonstruktørene på 30- og 40-tallet som nå er direktør for de sammensluttede flyfabrikkene Messerschmidt-Bölkow-Blohm, Ludvig Bölkow, har forstått hva det vil si å være «européer». Han sier: «Vi går over fra nasjonal konkurranse til at internasjonale grupper konkurrerer. Englands, Frankrikes og våre in-

Kimer til EEC = hæren

Store våpenkonsern har begynt å kjøpe opp mindre. Dagbladet for 29. januar i år forteller at Vest-Tysklands nest-rikeste mann Fridrich Flick vil bli medeier i to nederlandske våpenfabrikker. Nederlands forsvarsminister «oppfatter det som et første skritt på veien til et europeisk våpenkonsern. Han sier at bedrifter som Oerlikon og Rheinmetaell kan slutte seg til det seinere.»

Og Dagbladet fortsetter: «Det stemmer at den nå 88-årige Flick ble dømt til sju års fengsel for krigsforbrytelser etter den annen verdenskrig, men det er ikke god tone å nevne slikt lenger. Han trengte ikke begynne med to helt tomme hender da han slapp ut av fengselet igjen, naturligvis lenge før han hadde sonet hele straffen.»

Tidligere har de tyske våpen-smiene Messerschmidt, Bölkow og Blohm slått seg sammen. Dette storselskapet har nylig slått kloa i det franske Aerospatiale som riktignok er mest kjent for bygginga av overlydsflyet Concord sammen med det engelske selskapet BAC, men som er en viktig del av den franske våpenindustri.

Fiat, British Aircraft Corp. og Messerschmidt-Bölkow-Blohm er allerede i gang med det forberedende arbeidet til et

nytt kampfly som skal leveres i over 900 eksemplarer til det italienske flyvåpen, til RAF og til Luftwaffe. Dette betyr at EEC om kort tid (midten av 70-årene) vil gjøre seg uavhengig av USA på dette området. Det har faktisk blitt et nytt selskap ut av dette samarbeidet. Selskapet heter Panavia og har sitt hovedsete i München. «Vi må ha et europeisk selskap», sier Allen Greenwood som er direktør for dette nye selskapet (Europa Magazine, mars 1972) I flyindustrikretser regner man med at British Aircraft Corp., Messerschmidt-Bölkow-Blohm, Aerospatiale og Fokker-Vfw vil gå sammen til et kjempekonsern innenfor EEC.

Fellesvåpen

Hvilken norsk vernepliktig ungdom og heimevernsfolk har ikke hørt om de nye automatvåpen AG 3 og MG 3? Dette er det nye tyske enhetsvåpen som innføres i de europeiske NATO-land. Men det er ikke bare et enhetsvåpen, det er endel av arbeidet med å bygge opp en europeisk rustningsindustri. Brussel tar ikke sjansen på at USA kan skru av og

på våpenleveransene etter som det passer USA's interesser.

Det fransk-tyske samarbeidet utvikler seg raskt: Utviklingen av kampflyet «Alpha Jet», og den lavtflyvende raketten «Roland». Videre skal de franske antitank-rakettene «Milan» og «Hot» innføres i den tyske hær på bekostning av tilsvarende amerikanske, (Der Spiegel 9/72).

EEC har også grunnlag til å bli en atomvåpen-makt. Dette vil kunne skje gjennom Frankrikes og Englands atomstyrker. Både Heath og Pompidou snakker ofte om et felles «atomforsvar for EEC».

Felles organisasjon

Forberedelsene til EEC-mili-

tærstyrker har foregått i flere år før Willy Brandt slapp katta ut av sekken i det beryktede intervjuet om EEC-soldater. Den organisatoriske platformen har vært Euro-gruppen i NATO og Vestunionen. Og Norge er med. Det amerikanske forsvarsdepartement har kommet til at de europeiske NATO-land, som stort sett faller sammen med «de ti», sørger for 90 % av de europeiske bakkestyrker, 75 % av luftstyrkene og 80 % av marinestyrkene. Gjennom felles øvelser trekkes også land som står utenfor EEC inn i et felles opplegg. I en annen artikkel har vi vært inne på at de tyske militærstyrker på nytt har kastet sitt blikk på Norge.

Den tyske marine er allerede på plass ved oljefeltene i Nordsjøen.

KAMP MOT EEC OG DYRTID

Postboks 3829, Ullevål, Oslo 8. Tlf. 46 19 80.

utgis av Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid,